

Beklimming Passo Dello Stelvio.

In de loop van december 2013 werd met de collega's van Tyco Electronics in Oostkamp besloten om na twee jaar de Mont Ventoux in Frankrijk te hebben beklommen, dit jaar eens de Passo dello Stelvio te 'bedwingen'. Deze alpencol ligt in het noorden van Italië, heeft een gemiddeld stijgingspercentage van 7,1% en is 21 kilometer lang. De top ligt zo'n 2.578 meter boven de zeespiegel. Het evenement op 14 juni 2014 stond dit jaar in het teken van diabetes.

De voorbereiding starten reeds in de winter met de wekelijkse spinning en trainingsritjes. Noël en ik keken er heel erg naar uit, maar zoals jullie wel weten brak hij in maart zijn schouder. Gevolg: geen Stelvio voor Noël en voortaan moest ik zonder hem op pad. Gelukkig kon ik op m'n trainingsmaatje Christa rekenen en was er nog de wekelijkse rit op zondag!

Enkele maanden voorbereiding en een inspanningstest later was het moment aangebroken. Met een klein hartje vertrokken we enkele dagen op voorhand richting Italië! Na een lange busreis – met een prachtige tussenstop aan het Comomeer – kwamen we op donderdag aan in ons hotel in het dorpje Bormio. We besloten om de beentjes nog wat los te gooien en de Laghi di Cancano – een colletje van 8,2 kilometer dat zogezegd als een 'opwarmtje wordt beschouwd – te beklommen. Amai, dat beloofde! Op vrijdag hebben we met een groepje de Bormio 2000 beklommen en de meer geoefenden de Passo Mortirolo en de Passo Gavia. 's Namiddags volgde er nog een uitstapje naar Livigno.

Vervolgens was de grote dag aangebroken: de beklimming van de Stelvio op zaterdag. Het weer was alvast prachtig en Noël vertrok al vroeg in de ochtend om hopelijk al liftend de top te bereiken voor wij aankwamen. Onderweg was hij onder de indruk van het mooie uitzicht, maar dacht hij eveneens *"Moet m'n vrouwje hier op raken?"* en *"Wat heb ik haar aangedaan door haar hiervoor te overtuigen?"*. Al snel stond hij boven. Nu was het nog mijn beurt om de top te bereiken...

Vol goede moed begon ik eraan, maar de eerste kilometers gingen eerder moeizaam. Pas wanneer ik eens in mijn ritme raakte, kwam ik er door. Het landschap was adembenemend, al had ik niet veel tijd om dit te bewonderen! Na kilometer 13 was er een bevoorrading voorzien waar ik mijn drinkbus kon bijvullen en wat energie kon opdoen. Nog 8 kilometer te gaan... De omgeving werd er alleen nog prachtiger op en zo goed als mogelijk probeerde ik er toch ook wat van te genieten, je komt daar nu eenmaal niet elke dag! Plots verscheen er in de verte een dorpje: de top was in zicht. Met elke trap en per haardspelbocht kwam ik dichterbij de eindmeet... Ondertussen bevond ik mij al middenin metershoge muren van sneeuw. Wetende dat Noël mij daarboven staat op te wachten (al enkele uren ondertussen), stampte ik verder en verder tot eindelijk... Ik ben er! *I did it!* Heerlijk! De ontlading is immens en er vloeiden zelfs enkele traantjes.

Dit was allereerste alpencol die ik heb beklommen, maar beslist niet mijn laatste, wat een ervaring. De afdaling daarentegen vond ik minder fijn: constant remmen en met de schrik tussen de billen! In alle euforie en trots op mijn prestatie heb ik hier en daar nog eens de tijd genomen om te stoppen en van de omgeving te genieten, ik kreeg er maar geen genoeg van...

Zeker en vast voor herhaling vatbaar!
Ciao, Regine.